

РЕШЕНИЕ

№ 4273

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3110** по описа за **2023** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по: 1/ кас.жалба на Началник сектор в О„ПП“-СДВР, с проц.представител юрк.Б. против Решение от 09.01.23г по нахд № 5336/21г на СРС, НО, 1ви състав, в частта, с която е отменено НП № 21-4332-003216/26.02.21г на Началник сектор в О „ПП“-СДВР, в частта по т.2, с която на осн. чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП, за нарушение на чл. 123 ал.1 т.3 б.“в“ от ЗДвП, на И. Л. Ж. е наложено адм.наказание „глоба“ в размер на 200лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца; 2/ кас.жалба на И. Л. Ж. с проц.представител адв. П.величков против Решение от 09.01.23г по нахд № 5336/21г на СРС, НО, 1ви състав, в частта, с която е потвърдено НП № 21-4332-003216/26.02.21г на Началник сектор в О „ПП“-СДВР, в частта по т.1, с която на осн. чл. 179 ал.2 вр. ал.1 т.5 от ЗДвП, за нарушение на чл. 25 ал.1 от ЗДвП, на И. Л. Ж. е наложено адм.наказание „глоба“ в размер на 200лв.

В кас.жалба на Началник сектор в О„ПП“-СДВР се твърди, че обж. част от Решението е незаконосъобразна, моли се за отмяната ѝ и потвърждаване на НП в частта по т.2, претендира се юрк.възнаграждение, оспорва се като прекомерен адв.хонорар на другата страна.Оспорва се извода на СРС за проц.нарушение на АНО относно нарушението по т.2 от НП, тъй като това нарушение е описано с всички съставомерни

признаци и няма проц.причина да бъде отменено. В съд.заседание този касатор не се явява или представлява. По тази жалба е депозиран отговор от Ж. - оспорва я като неоснователна.

В кас.жалба на И. Л. Ж. се твърди, че обж. част от Решението е проц.незаконосъобразна, тъй като СРС не е посочил изобщо, че е допуснал и разпитал 1 свидетел в режим на довеждане от С./свид.С./. СРС се е произнесъл по фактическа обстановка, която не е взела предвид показанията на този свидетел/а те целят опровергаване отразеното в АУАН/, като в правните изводи СРС изобщо не е разгледал това доказателство. Освен това се оспорва извода на СРС, че на жалбоподателя не се следват разноси за първата инстанция - щом по неговата въззивна жалба е отменено едното наказание по НП, то пред СРС са му се следвали разноси съобразно уважената част от въззивната му жалба. С доп.молба се претендират разноси и по кас.дело.

Прокурорът изразява становище за основателност на жалбата на Началник сектор в О „ПП“-СДВР и неоснователност на жалбата на Ж..

Съдът намира жалбите за допустими, като депозирани в срока и съобразно изискванията на АПК, от лица с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледат по същество.

За валидността, допустимостта и мат.законосъобразност на въззивното решение К..състав следи и служебно/и при липсата на конкретни възражения в тази връзка/, а за допуснати от РС проц.нарушения и за явна несправедливост на наложеното наказание-само ако има такива възражения/има възражения за проц.незаконосъобразност при цененето на доказателствата- изобщо не са разгледани свид.показания на 1 свидетел/.

К..състав намира цялото Решение на СРС за валидно и допустимо, както и проц. и мат.законосъобразно, по следните съображения:

СРС се е произнесъл при правилно установена факт.обстановка, която се подкрепя от доказателствата по делото, вкл. свидетелските показания. СРС е извършил проверка за компетентността на органа, за спазени срокове по чл.34 от ЗАНН, за проц. и мат.законосъобразност на НП, като правилно е приел същото за незаконосъобразно по т.2 и го е отменил. Действително, всички доказателства обуславят извод, че наказаното лице е напуснало мястото на ПТ и не е уведомил органите, но разногласия между двамата участници в ПТП не е имало/дори не са говорили помежду си/. Ето защо СРС правилно приема, че дадената правна квалификация на нарушението по т.2 от НП е неправилна, като неправилната квалификация от една страна води до мат.незаконосъобразност на НП по т.2, а от друга страна пречатства правото на защита на наказаното лице-относно т.2 от НП, т.е. води до проц.незаконосъобразност на НП по т.2. К..жалба на Началник сектор в О„ПП“-СДВР относно т.2 от НП е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора относно т.2 от НП- на Ж. се дължат разноси за кас.инстанция-в половината от договорения и внесен адв.хонорар за делото.Видно от пълномощното на Ж. за пред кас.инстанция обаче, адв.хонорар за пред АССГ е договорен, но не е внесен, т.е. няма да се присъждат разноси на Ж./не е сторил

такива пред АССГ/.

Правилно СРС е оставил в сила като проц. и мат. законосъобразно НП по т.1. Свид.показания на свид.С. са анализирани подробно от СРС, като в една част са кредитирани, а в друга не- в тази, в която противоречат на останалите доказателства по делото, вкл. на съставения Протокол за ПТП с описани щети по другия автомобил.Освен това- Ж. собственооръчно в декларацията си от 17.02.21г е потвърдил, че е бил на мястото на ПТП. Фактът, че той не е усетил, че камионът му е ударил лек автомобил, не означава, че удар не е имало. Щетите по лекия автомобил/установени с Протокола за ПТП/ са факт, като АУАН е съставен не на мястото на нарушението, а по-късно, въз основа на Протокола за ПТП.Свидетел при съставянето на АУАН е служителят, съставил Протокола за ПТП, т.е. свидетелят на установяване на нарушението.АУАН по ЗДВП се ползва с мат.доказателствена сила пред СРС, ако е редовно съставен-в случая е. В док.тежест на Ж. е било с всички допустими док.средства да обори тази презумирана док.сила на АУАН- пред СРС.Той е довел един свидетел, който е разпитан и СРС е анализирал показанията му в Решението си. На дадените от СРС двукратно възможности да доведе поискания и допуснат втори свидетел в режим на довеждане - Ж., проц. му представител и вторият свидетел изобщо не се явяват в заседанието. Правото на защита на Ж. не е нарушено по отношение т.1 от НП. Нарушението по т.1 от НП е доказано от доказателствата по делото на СРС/в тяхната съвкупност/, като няма основания да бъде отменено. К.жалба на Ж. относно т.1 е неоснователна.

При този изход на спора относно т.1 от НП, на Началник сектор в О„ПП“ -СДВР се дължи юрк.възнаграждение - в половината размер от мин.възнаграждение за проц.представителство по делото/40лв/.

В кас. си жалба Ж. също така възразява срещу неприсъждането от СРС на разноски в половин размер/съобразно уважената част от въззивната му жалба/. Това възражение Ж. е следвало да се направи под формата на молба до СРС по чл.248 от ГПК- за изменение на Решението на СРС в частта за разноските. Съгл. чл.63д ал.1 от ЗАНН-разноските пред първоинстанционния съд се присъждат по реда на АПК/а не на НПК/, а чл.144 от АПК препраща към ГПК и в частност чл.248 от ГПК за изменение на Решението в частта за разноските. По молба по чл.248 от ГПК се произнася Съдът-постановил Решението/в случая СРС/, а не касационната инстанция спрямо това Решение. Възражението на Ж. обаче е обективизирано в кас. му жалба, като тя не съдържа искане за изменение на Решението в частта за разноските, а изразява общо недоволство от липсата на присъдени от СРС разноски в половин размер. Ето защо това възражение не следва да се разглежда от кас.инстанция, нито да се изпраща на СРС за изменение на Решението в частта за разноските/защото няма формулирано такова искане/.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.01.23г по нахд № 5336/21г на СРС, НО, 1ви състав.

ОСЪЖДА И. Л. Ж. от [населено място] да заплати на СДВР сумата от 40лв,
представляваща разноси по делото в уважената им част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: